

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งถือว่ามีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากที่จะช่วยให้ประเทศชาติ ได้มีการพัฒนา ก็คือการศึกษาในชาติได้รับการศึกษาเป็นอย่างดีโดยทั่วถึง เพราะการศึกษาเป็นปัจจัย ที่สำคัญอย่างยิ่งในการจัดให้หาทั้งปวงให้แก่มวลมนุษยชาติ ตั้งแต่ความยากลำบาก ความชลาต ความเขลา ภัยอันตราย และโรคภัยไข้เจ็บ ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นสำหรับประเทศชาติยิ่งไปกว่าการให้ การศึกษาแก่ประชาชน เพราะในการพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้านล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยกำลังคนที่มี ประสิทธิภาพ ความรู้ ความสามารถ อันกล่าวได้ว่าเป็นผลผลิต ซึ่งเนื่องมาจากการศึกษา ถ้าผลิต ผลเป็นกำลังคนที่มีคุณภาพ ผลที่ได้รับประเทศชาติย่อมมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพตามไปด้วย แต่ ในทางตรงกันข้ามถ้ากำลังคนที่ได้มาขาดความรู้ ความสามารถ ขาดประสิทธิภาพในการทำงาน ก็ จะไม่เกิดประสิทธิผลในการพัฒนาประเทศ โดยเหตุผลดังนี้จึงกล่าวได้ว่า ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญและยิ่ง ใหญ่ไปกว่าการให้การศึกษาที่มีคุณค่าแก่ประชาชน

ในการที่จะให้คนในชาติได้เรียนรู้และมีพัฒนาการ ซึ่งจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับสุขภาพของกายและจิตเป็นสำคัญ เพราะในแง่ของการศึกษาถือกันว่าสุขภาพเป็นตัวกำหนด ถึงความเจริญของงานและพัฒนาการในทุก ๆ ด้านของบุคคล จากประวัติทางการศึกษาของกรีกใน สมัยโบราณโดยปรัชญากรีกที่มีชื่อเสียงซึ่งได้แก่ อริสโตเติล และพลาโต (Aristotle and Plato) ได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันที่ว่า "ก่อนที่จะให้การศึกษาทางด้านอื่น ๆ สมควร จะให้เด็กมีสุขภาพดีเสียก่อน"¹ เพราะสุขภาพเปรียบเสมือนพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการศึกษา ซึ่งใน

¹ อริสโตเติล และพลาโต, อ้างถึงใน สุชาติ โสมประยูร, การบริหารงานสุศึกษา ในโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2526), หน้า 7

การพัฒนาคนนั้น นานาประเทศที่เจริญแล้วต่างเห็นพ้องกันว่า ประชากรควรได้รับการส่งเสริมให้มีคุณภาพสำคัญ 2 ประการ คือ (1) สุขภาพ และ (2) มีความรู้และความสามารถในวิชาชีพ สำหรับคุณภาพประการแรกถือว่าเป็นความต้องการรากฐาน เพราะเอื้ออำนวยให้การส่งเสริมคุณภาพประการหลังสัมฤทธิ์ผลได้โดยสะดวก ด้วยเหตุนี้เองพลศึกษาจึงได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำรงชีวิตบุคคล เพราะพลศึกษาเป็นส่วนพัฒนาบุคคลให้มีสุขภาพดี¹

วรศักดิ์ เข็ญรชอบ ให้ความหมายของพลศึกษาว่า "เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และควมมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น ๆ คือเป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้เด็ก-เรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ก็ตรงที่วิธีการและสื่อที่นำมาใช้ คือพลศึกษา ใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลาง การเรียนโดยให้เด็กเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ"² แต่ในการจัดการศึกษานั้น ไม่ว่าจะ เป็นในแขนงใดก็ตามการที่จะจัดระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและการพัฒนาประเทศ จำต้องอาศัยหลักสูตรที่ดีเป็นแม่แบบที่สำคัญ เพราะหลักสูตรเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่กำหนดให้รู้ถึงขั้นตอนในการจัดการศึกษา

สุมิตร คุณานุกร ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า "คือโครงการให้การศึกษ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถและคุณลักษณะที่สอดคล้องกับควมมุ่งหมายทางการศึกษาที่วางไว้"³ ธำรง บัวศรี ให้คำจำกัดความว่า "หลักสูตรหมายถึง ประสพการณ์ทางการศึกษาที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอบรมในด้านต่าง ๆ อย่างดีที่สุดจนสามารถดำรงชีวิต

¹ กอง วิสุทธารมณ์, "การศึกษากับการพัฒนาประเทศ", เอกสารประกอบคำบรรยาย ๗ หอประชุมกรมศาสนา, 28 มกราคม 2513 (อัคราเนา)

² วรศักดิ์ เข็ญรชอบ "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา", วารสารพลศึกษา 11(มิถุนายน 2512), หน้า 10

³ สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (พระนคร : กรุงเทพมหานคร, 2518),

ของคนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข"¹ วิทยุ สาธร ได้ให้คำนิยามว่า "หลักสูตรคือบรรดา
ประสบการณ์หรือความพยายามทั้งปวงที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียน เพื่อให้แก่นักเรียนได้เรียนรู้
และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่โรงเรียนปรารถนา"²

บีเวอรี แอล ไซเดิล และแมทธิว ซี.รีสิค (Beverly L. Seidel and Matthew
C. Resick) ให้คำนิยามว่า "หลักสูตรคือโครงร่างอย่างเป็นระบบทางการศึกษาที่จัดให้ผู้
เรียนได้ศึกษาเพื่อให้ปรากฏผลตามความมุ่งหมาย มิได้หมายถึงการศึกษาในห้องเรียนเท่านั้นยังรวม
ถึงกิจกรรมอื่น ๆ นอกห้องเรียนด้วย"³

คาร์ล อี. วิลกูส (Carl E. Willgoose) กล่าวว่า "หลักสูตรนั้นหมายถึง
โปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดของโรงเรียนที่วางไว้ตลอดปีรวมทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรที่
ทางโรงเรียนได้จัดให้กับเด็กด้วย"⁴

¹ ธารัง บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตร (พระนคร : โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2504),
หน้า 54.

² วิทยุ สาธร, หลักบริหารการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 2. (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
วัฒนาพานิช, 2516), หน้า 252.

³ Beverly L. Seidel and Matthew C. Resick, Physical
Education an Overview (Massachusetts : Addison-Wesley
Publishing Company, 1972), P.30.

⁴ Carl E. Willgoose, The Curriculum in Physical Educa-
tion (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1974), P.78.

สรุปความหมายของหลักสูตร หมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามจุดหมายของการศึกษาที่วางไว้ คือมีความรู้ มีทัศนคติ มีทักษะที่สำคัญต่อสังคม และต่อตัวผู้เรียนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการผลิตครู หลักสูตรเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะวิชาชีพครูนั้นต้องรับผิดชอบต่อสังคม ต่ออนาคตของเยาวชน บุญถิ่น อัตถากร ได้เน้นนโยบายการผลิตครูว่า ต้องมุ่งลักษณะคือน้อย 3 ประการคือ

1. ครูควรเป็นผู้มีความรู้ คือมีทั้งความรู้ในเนื้อหาวิชาและจะต้องสร้างสมเพิ่มพูนอยู่เสมอ
2. ครูควรเป็นผู้มีความสามารถในการวิธีสอน สามารถถ่ายทอดความรู้ และวิธีทางแห่งปัญญา อบรมชักนำเด็กไปสู่หนทางอันดีงาม
3. ครูควรเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและวัฒนธรรม¹

ดังนั้นผู้ที่จะเป็นครูจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมียุคคณิศภาพแห่งความรู้ คุณธรรม ความมั่นใจในตนเอง และสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีได้ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตอันเนื่องมาจากหลักสูตร ตรงกันข้ามถ้าหลักสูตรล้าสมัย ตามไม่ทันความก้าวหน้า และความต้องการของสังคม การผลิตนั้นก็เป็นการสูญเปล่า ได้ผลไม่คุ้มกับการลงทุน สูญเสียกำลังทางเศรษฐกิจ ทำให้กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงและการพัฒนาประเทศ จากรายงานของ ยูเนสโก (UNESCO) เกี่ยวกับหลักสูตร การศึกษาคือหัวใจของประเทศไทย ปรากฏว่ามีข้อบกพร่องควรเอาใจใส่หลายประการคือ

1. เนื้อหาไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายที่ตั้งไว้
2. บรรจุเนื้อหาวิชาในหลักสูตรมากเกินไป
3. เนื้อหาในหลายวิชาซ้ำซ้อนกัน

¹บุญถิ่น อัตถากร, "แผนนโยบายการผลิตครูในอนาคต", เอกสารชุดเผยแพร่การศึกษา, 10 : 1-18 ตุลาคม 2514, หน้า 12-17.

- 4. หลายกระบวนวิชาไม่ค่อยมีเนื้อหาสาระ
- 5. นักศึกษาไม่ได้เรียนวิชาเอกที่ลึกซึ้งมากนัก
- 6. เนื้อหาวิชาการศึกษาส่วนมากเป็นเรื่องราวของต่างประเทศ ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของไทยโดยตรง
- 7. วิชาการเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอน มักเป็นเรื่องทั่วไปและเป็นนามธรรมมาก
- 8. ผลผลิตที่ได้รับไม่สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพที่ตั้งไว้

จึงอาจกล่าวได้ว่า หลักสูตรนั้นต้องมีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง โดยอาศัยการวิเคราะห์ วิจัยอยู่เสมอ เพื่อจะได้ทราบข้อดี ข้อบกพร่องของหลักสูตร ทั้งนี้เพราะการพัฒนาการทางด้านการศึกษาย่อมหมายถึงคนในประเทศที่พัฒนาการทางด้านความรู้ควบคู่กันไปด้วย มีผลสะท้อนไปถึงความมั่นคงเป็นปึกแผ่นของประเทศชาติ สาโรช บัวศรี ให้ความเห็นว่า "ความปลอดภัยและความมั่นคงของชาติ ย่อมต้องอาศัยการศึกษาที่สอดคล้องอย่างยิ่งกับบ้านต่าง ๆ ของระบบชีวิตของประเทศ ซึ่งเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐที่จะต้องจัดการศึกษา วิจัยปัญหาการศึกษา และผลิตผู้ที่มีคุณสมบัติที่ที่เหมาะสมให้เพียงพอ"² ดังนั้นในการที่จะให้การศึกษามุ่งไปสู่เป้าหมายตามนโยบายของการศึกษาแห่งชาตินั้น ต้องอาศัยหลักสูตรที่ดี ซึ่งหลักสูตรที่ดีควรมีการพัฒนาปรับปรุงอยู่เสมอ

อนึ่งในการพัฒนาหลักสูตร กมล สุตประเสริฐ ได้กล่าวไว้ว่า "การพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยการวิจัยอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อวางหลักสูตรและเสนอให้โรงเรียนหรือครูเป็นผู้ปฏิบัติดำเนินงานภายในระยะเวลาอันสมควรแล้วควรมีการพิจารณาว่า หลักสูตรนั้นมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติเพียงไร"³

¹ธีระ รุญเจริญ, แนวทางเกี่ยวกับการศึกษาคณะครูของไทย "นายกส่วตศึกษาประชาบาล เก็บจากประตอมานเขียนไม่ได้" ไทยรัฐ 16 สิงหาคม 2522, หน้า 3 อ้างจาก Gordon J. Guilton and A. Tantawi, Thailand Teacher Education, P.80.

²สาโรช บัวศรี, การวางแผนการศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2516), หน้า 17.

³กมล สุตประเสริฐ, "การสร้างและประเมินวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของหลักสูตร", วารสารวิจัยการศึกษา, กรมวิชาการ เล่ม 4 (มกราคม-เมษายน, 2517), หน้า 39.

สำหรับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงพลศึกษา เป็นหลักสูตรที่ใช้ในการผลิตครูสอนวิชาพลศึกษา ทั้งนี้ได้เริ่มใช้มาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2498 ภายหลังจากนั้นได้มีการปรับปรุงอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาชั้น ในขณะที่ยุทธศาสตร์ศึกษาใช้หลักสูตรเดิมอยู่ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2525 กรมพลศึกษาจึงได้ทำการปรับปรุงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงพลศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและทันกับความก้าวหน้าทางวิชาการที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน จึงได้มีการปรับปรุงหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษาชั้น เรียกว่าหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงพลศึกษาและสุขศึกษาพุทธศักราช 2525 โดยประกาศใช้ในวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2525 เป็นต้นมา¹

ภายหลังจากที่ได้ประกาศใช้ ยังมีใคร่ผู้ทำการวิเคราะห์ข้อดี ข้อบกพร่องของหลักสูตร ในด้านต่าง ๆ เช่น จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของหลักสูตร ขบวนการนำหลักสูตรไปใช้ การจัดกิจกรรม ประสิทธิภาพ หรือวิธีสอน การวัดผล และผลผลิตของหลักสูตรเลย อีกประการหนึ่งอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ ไม่ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรฉบับดังกล่าวนี้

แลงเกนบาช ไมเกิล (Langenbach Micheal) ได้ทำการวิจัยพบว่า "ครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร เมื่อทำการสอนผู้เรียนจะได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนกับครูที่ไม่มีส่วนร่วม และครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรจะมีเจตคติที่ดีต่อการใช้หลักสูตรและวางแผนหลักสูตรมากกว่าครูที่ไม่มีส่วนร่วมหรือไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร"² เพราะความ

¹ กรมพลศึกษา, "ประกาศกรมพลศึกษา" (กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา, 2525)

² Langenbach Micheal, "Development of an Instrument to Measure Teachers Attitudes Toward Curriculum Use and Planning" Educational Research, (September 1972), PP.35-38.

สำเร็จของหลักสูตรและเป้าหมายของการศึกษานั้น มิได้ขึ้นอยู่กับตัวหลักสูตรและวัสดุอุปกรณ์หลักสูตรเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับตัวครูผู้สอนเป็นสำคัญ เพราะครูเป็นผู้นำหลักสูตรไปปฏิบัติโดยตรง ถ้าผู้นำหลักสูตรไปใช้ขาดความรู้ ความเข้าใจ ก็ไม่สามารถนำหลักสูตรไปใช้ตรงตามจุดมุ่งหมายได้¹

จากแนวคิดต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการศึกษาค้นคว้าของผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรที่มีความสำคัญและควรกระทำ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและเพิ่มคุณภาพประสิทธิผลของหลักสูตรให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สอนผู้ใช้หลักสูตรในวิทยาลัยพลศึกษา ได้เกิดแรงจูงใจจึงได้เลือกที่จะทำการวิจัยในหัวข้อ "ความคิดเห็นของอาจารย์ นักศึกษา ผู้ที่สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาของผู้ที่สำเร็จการศึกษา เกี่ยวกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา พุทธศักราช 2525"

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร และผู้บังคับบัญชา ที่มีต่อหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา พุทธศักราช 2525
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร ที่มีต่อหลักสูตร
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน และผู้บังคับบัญชาของผู้ที่สำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร

¹ กรมสามัญศึกษา, "เอกสารกองการประถมศึกษา" (กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา,

สมมติฐานการวิจัย

1. ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนนักศึกษาปัจจุบันและผู้สำเร็จการศึกษาสามารถที่จะสำรวจได้
2. ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรที่ต่อเนื่องกันไม่แตกต่างกัน
3. ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนและผู้บังคับบัญชาที่มีต่อประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาความคิดเห็นครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงพลศึกษา พุทธศักราช 2525 ในวิทยาลัยพลศึกษาเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยถือว่าผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนได้ให้ข้อมูลที่แท้จริง
2. ผู้วิจัยถือว่าความคิดเห็นที่ได้จากอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรและผู้บังคับบัญชา สามารถบ่งถึงประสิทธิภาพของหลักสูตรได้

ความจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา ดังนั้นผลที่ได้จึงใช้ได้เฉพาะในวิทยาลัยพลศึกษาเท่านั้น
2. ในการตอบแบบสอบถาม อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร เป็นการถามถึง วัตถุประสงค์ การจัดกิจกรรมและปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน การประเมินผล โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรอาจล้มลักษณะเนื้อหาวิชา เป็นเหตุให้ผลที่ได้รับไม่สมบูรณ์นัก

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา พุทธศักราช 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ข้าราชการสังกัดกรมพลศึกษา ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอนในวิทยาลัยพลศึกษา โดยทำการสอนวิชาเอกพลศึกษา
3. นักศึกษาปัจจุบัน หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 2 ของปีการศึกษา 2527
4. ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร หมายถึง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา ในปีการศึกษา 2526 ไปแล้ว และได้ประกอบอาชีพเป็นครู
5. ผู้บังคับบัญชา หมายถึง ผู้บริหารในสถานศึกษาซึ่งผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา ปีพุทธศักราช 2526 สังกัดอยู่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษาใหม่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ในวิทยาลัยพลศึกษาใหม่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้ได้ครูพลศึกษาที่มีคุณลักษณะของครูสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้